

Sovakar apciemoju atkal mājiņu
meža ielā. Cami pirmsgušam
mežam, pāri laukiem. Mežā klusā neapstā-
virvi, bet mājinā rit darbi savu gaitu.
Es lielos te kā liels, nevajadzīgs, tomēr
arā neviens neņem. Es sīdu ka ubagu
gaidu. Ko un kādēļ es ir esmu atnācis,
nevarēšu atbildēt, tomēr mani ir saista
kādas neapdzināmas oļābisas saites
Nabadzība un vienatnība, ista vēl
civilizācijas nesamaitāta istaba
Klons, krāsns mūrītis, un oļgošais skaits
rada liks patikamu sajūtu, aiz papuru
aizbāzta ar lupatu logu, skaidri sadzirdami
gaido vījš un tā ir bijusi un paliks
mana skaistākā mūzika. Pie kājām
man glaužas mazs pamišis kaķēns, kāda
atnāte uicē to man klēpī. Es gaidu
zvēlens saitinās un grib gulēt, tomēr
malt vēl ir jāgrūt un es nolecu viņu
ņemē.

Patā saimnīka nav mājās, galdā kūps
kapostu bļoda un vienu garainu kubica
manas nāsis. Tomēr ēst man neņem, kas
pietāvājumu es noņirdu, galvā man

papusi smuņas domas.

Ši lauki! Līk maista un lami rūpju
pilna šē ir dzīve.

Es domās aizkļūstu pilsētā, noskumins,
tur ir dzīve.

Laiks ir. Tu sen arā sakrējojis
Vējš gando gar mājas stūri un logā
citas rīti kuras graudi

Es manu — man jāiet. Nevienam
nekurina to darīt, lami...

Brodieru! Nav uzaiicinājuma atnāst
atkal, tikai atvasītes apjau tājas ka
brūkļu prom. Es saku, chuz

Arā ir tumsa un silts vējš brāz
gar ausīm. Uzcelu apkakli. Rokās
man ir bosis, un es brīcu. Tikai
taisni

Mežā gūti un sūzi šnāc koki
Tumsa šē biezākā klajumā
Pāto lomi skumīgāks un dīvins ka skumji
iesmelozas. Ka pēc dzīve tik daudzreiz
ievaino jaunās likko uplaukumā dveses
Tad vienas asiņo... itgi... līdz sadodot
rodas rēta... kuru var uplēt. Šk!!
Man domas aizkļūst pie mēitnes ar

mazo sejiņķ. Fauna un mikroflora
viena kairi smida pretī, tomēr, arī
viena lūs jānīlās, jeb viena apmēri-
nāties ar pirmo iespēju un aizņīs
sava dzīvē...

...Pagājis jau labi ir jaunais gads
Mēsme nexo atzīmējis kopš pagājušās
vasaras, tagad imma.

Šis vecais gads - man nobaigumā bija
daudz jaukāks par izgājušo, kad
acu priekšā nostājās jautājums
par bijušo un nākošo. Tagad viss
atkal puslīdz skaidrs, prāts
mierīgs un dienas pavēl nemano
Mācības un cīņa dēļ dzīves
tagad ir viss. Lai paliek ikdienā
ar savu, kur nav vēl nekā ievērojama
bijis...

Kara liema plandās!
Vēl tikai pusotrs simts kilometru un
tur kūt cilvēki. Mēsme kuita tik sivi
aizstāvētā Stalingrada. Bet tagad
kara liema pland ar jaunu
mērķu.

Ceturtdien 11/II 43. Jaunpēd.

Šodien svētdiena. Laiks saulains, gar
debesu apmaļi slīd balti mākonī,
bet ap ēku stūriem velpj vējš.
Auksts!

Visu laiku kusa, uz laukiem lārnas un
grāvji pilni bija sniega ūdeņu un
reizēm pat līja. Vakar, nākot mājās,
piemēlu zābakus līdz augšai, citādāk
lielajam grāvim pāri bikt nevarēju.
Lauki un pļavas ir kaili no sniega, īsto
pavasar — un domā šaut visam
pāri pārvilcis spidīgs leģus sopoguls.

Vēl droši būs puteni un aunas, pava-
sai nav ko gaidīt vēl tikai februāra
vidus.

Pūt došas atkal uz Rīgu. Pūtiņš vēlētis
Četrās dienas ārpuskārtas brīvlaiku esmu
pieņēmis. Savas piņzīmes nemēru līdzi,
gan jau šīs tas būs ko ierakstīt.
Esnu gan palicis tas pato veicis sapņotāji
visu izguobroju līdz galam bet izvedu
līdz pusci. Uzstāmu dažādus darbus, bet
tā aiziet dienas un viss izpūš. Gan būs
jāsanešanās un daži jāizveid līdz galam
bet domā kavējos.

Lauva "Sagadišanos" gan gribu pabeigt,
bet tomēr vilcinās! Atvilktnē stāv daži
lieli pieņemami uzdevumi -
Kalpa vīrs Mežkunga māta, bet tomēr
vilcinās strādāt.

Ar "Sagadišanos" līdz pusi vienā vakarā
siku, bet pēc tam nedomu rokās
paņēmis. Pēc laika trūkumu nu
tagad pavaram nevarētu sūdzēties, un
tomēr nav tā kā vajaga.

Tagad mājas izlasi uzdevumu Kalpa
vīrs, bet lai pagaidām paliek.

Pasrobu nu mājas dzīvī domāju
neminēt, lai paliek!

Svētdien 14/II Janzems